

lige Udtryk, er det jo ganske vist, at disse Bestemmelser endnu efter deres Ord kunne finde Anvendelse; men Enhver maa dog indrømme, at der her begaaes en meget paafaldende Misbrug af Lovens Ord, „Kongens Regjering“ er nu væsentligt bleven til et ganske andet Begreb, thi dengang man satte Straffebestemmelserne derfor, var det, fordi den absolute Souverain selv maatte betragtes som personligt krænket, naar Regjeringen lastedes. Naar der fremdeles i § 2 er sat Straf for at laste og forhaane Rigets Constitution, vil jeg spørge, om det ikke kan kaldes et Misbrug af Ord, om denne Forordning skulde anvendes og blive bestaaende som et varigt Led af Lovgivningen; thi vel kunne disse Ord ogsaa nu finde deres Anvendelse, men, vel at mærke, finde den for Lovgiveren af 1799 aldeles uventede eller rettere sagt utænkkelige Anvendelse til Beskyttelse for en Forfatning, som Loven netop gik ud paa ved sine Straffebestemmelser at holde borte fra Folkets Tanker og Duffer. Jeg troer derfor i Virkeligheden, at man maa have skarpt for Øie, hvorledes den egentlige Tilstand bliver efter den nu gjældende Presselov; og jeg troer, at, naar man sammenligner disse to Love, som jeg har omtalt, ville de, istedetfor at frembyde et smukt eller harmonisk Billede af en Presselov, netop frembyde en saa bizar Sammenblanding af gammeldags og nymodens Træk, at det Helst snarere bliver noget Caricaturmæssigt, og at vi komme til det Standpunkt, som man dog umuligt kan ønske, at det Bedste, man kan sige til Forsvar for disse Lovbestemmelser er, at de ere meget gode, naar man ikke anvender dem (Sa). Det er netop det, som jeg troer er Hovedpunktet, og som jeg derfor ogsaa paa det Allervarmeste vil anbefale til Enhvers Overveielse; man kan ikke troste sig med at sige, at, naar de ikke ere anvendte i 2 Aar, saa ville de aldrig blive anvendte, det er en Betragtningssmaade, som Thinget sikkert hverken i denne Sag eller nogen anden vil handle vel ved at gaae ind paa.

Jeg skal dernæst tillade mig at gaae over til det 3die Hovedpunkt. Der er nemlig sagt, at i ethvert Fald frembyder denne Lov aldeles ikke noget saadant Grundlag, som man paa

nogen Maade kan gaae ind paa. Jeg vil aldeles ikke opkaste mig til Forsvarer for denne Lov i alle dens forskjellige Enkeltheder. Man kan jo begynde, som den ærede første Taler i denne Sag, med at finde kun den allersidste § i den anbefalelsesværdig, og man kan derefter, som jeg ogsaa synes, denne ærede Taler var paa Veie til, finde, at endel af de andre §§ kunne i og for sig være ret gode og kunne lages med uden væsentlig Forandring. Paa denne Maade kan det, hvad enten man begynder bagvendt med § 18, eller om man begynder, som man ellers pleier, med § 1, være muligt, at man mødes paa Halvveien, og man vil altsaa ogsaa paa denne Maade kunne komme til en Presselov. Det er bekendt, at Landstinget har befordret flere §§ ud af den; og det staaer jo Folkethinget aabent at gjøre noget Lignende, og den ærede Justitsminister har alt bemærket i Landstinget, at man paa denne Maade bedst kommer til et Resultat, hvad enten dette nu bliver en Presselov med nogle færre §§, eller man kom til det Resultat, hvad der ogsaa blev udtalt som ønskeligt af flere Medlemmer, at man aldeles ingen Presselov fik. Det er altsaa den Veie, som jeg mener, at man trygt kan gaae, om man ogsaa har meget Mere imod denne Presselov i sin Heelhed, end jeg for mit Vedkommende har. Jeg skal, uden at forbyde mig i de enkelte Paragrapher, saaledes, som det forekommer mig at de andre ærede Talere gjorde, dog tillade mig med et Par almindelige Ord ogsaa at give min Opfattelse af Hovedbestanddelene i denne Forordning, saaledes som den foreligger fra Landstingets Side; de to ærede foregaaende Talere have sagt, at de vilde dele den i to Hovedaffnit; jeg troer det vil være nok saa rigtigt at dele den i 4 Hovedaffnit; men jeg vil strax tilføie, at jeg skal fatte mig i Kort med Hensyn til disse. Det første Affnit, det er det, som angaaer Betingelserne for Pressens Brug og Benyttelse; jeg vil gjerne gaae ind paa, at der her muligt kan gjøres nogle Forandringer; jeg vil blot gjøre opmærksom paa, at, dersom f. Ex. den Forandring blev foretagen, at Ansvarer for Bogtrykker og Forlægger med Hensyn til Indholdet af et Skrift kun indtræder, naar der ikke ved Skriftets Ud-